

மறுமலர்ச்சி

J. V. ...

தொன்றிடு -

✽

இந்த இதழில்

- முசுத்துவாரம்
- காலப்போக்கில்
- எங்கே காணலாம்? — கோ. நடராஜன்
- சுமிழின் மறுமலர்ச்சி
- 'இலங்கையர்கோன்'
- பழையதும் புதியதும்
- அ. செ. சூ.
- கிராமக்கவிதைகள்
- 'இரட்டையர்கள்'
- காங்கள்
- நாவந்தழியூர் நடராஜன்
- எலிக்குஞ்சுச் செட்டியார்
- 'வாந்தியார்'
- இரண்டு ஊர்வலங்கள்
- 'சம்பந்தன்'
- ரண்மனை வாழ்க்கை நல்லம்
- பொ. கிருஷ்ணன்

MALARCHCHI
JAFFNA

பார்த்திப - பங்குனி

NEWTONS *for*

The Latest in Furniture
Groceries & Confectionery
Toilet Requisites
Shoes & Slippers
Patent Medicines Etc.

MAIN STREET, :: :: JAFFNA.

உங்களுக்கு

— தேவையான

- வீடுகளை அலங்கரிக்கும்
மரத் தளபாடங்கள்
- மருந்து வகைகள்
- நாவுக்கு இனிமையான
உணவுவகைகள்
- சோப், பவுடர்
- சப்பாத்து, செருப்பு
முதலியவைகளுக்கு—

“ நியூற்றன்ஸ் ”

பெரியதெரு, :: :: யாழ்ப்பாணம்.

முத்துவாரம்

தமிழ்ப் பூங்காவில் உள்ள மறுமலர்ச்சி இலக்கியச் செடி நிலை இன்று ஒரு புதிய மலர் பூத்திருக்கிறது. தமிழன்பர்களின் இதயங்களுக்கு இந்த மலரைச் சமர்ப்பிக்கிறோம். இந்த மலரைக் கவரும் மணத்தினாலும், அழகுமிக்க தோற்றத்தினாலும் அன்பர்களை இந்த மலர் திருப்திப்படுத்தும் என்று நம்புகிறோம்.

எழுத்தாளர்களும், ரஸிகர்களும் சேர்ந்து ஆரம்பித்த பத்திரிகை இது. இதனுடைய வளர்ச்சி இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி. இதனுடைய இதயத் துடிப்பு தமிழ் இலக்கியந்தான்.

அரசியல், சமூக விஷயங்களைக் குத்திக் கிளறுவதற்காகவே ஒரு புதுமையான இலக்கியத்தை 'மறுமலர்ச்சி' கிருஷ்டிக் கப்போவதில்லை. ஆனால் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியிலே சமூகத்தின் வளர்ச்சி பின்னி வரும் என்பதை 'மறுமலர்ச்சி' கிருபிக்கும்.

மிகவும் கஷ்டங்கள் நிறைந்த சமயத்தில் இந்த இசழ் வெளியாகிறது. அச்சுக்கூட வசதிகள், கடத்தாசி வசதிகள் — ஏதுவும் போதிய அளவுக்கு இல்லை. இப்போது அச்சிடப்படும் பிரகதிகளைக்கொண்டு எல்லா அன்பர்களையும் திருப்திசெய்ய முடியுமென்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. கூடிய விரைவில் இக்குறைகள் யாவும் நீங்கி, நிறைந்த பக்கங்களுடன், அநேக பிரகதிகளை அச்சிடக்கூடிய நிலைமை வந்துவிடும். அதுவரை அன்பர்கள் மன்னிக்கவேண்டும்.

இந்த இசழலில் எழுதிய எழுத்தாளர்களையும் எற்கெனவே வாசகர்களின் பிரியத்தைக் கவர்ந்தவர்கள்தான். அவர்களை அறிமுகம் செய்யவேண்டிய தேவையே இல்லை.

நல்லது; வாருங்கள், உள்ளே போகலாம்!

காவிய வேக்கீவ்

கல்வியின் கடமை.

1945-ம் ஆண்டின் இறுதியில் பகுதியில் இலங்கை மக்களுக்கு பகுதியில் இலங்கை மக்களுக்கு இலவசக் கல்வி கிடைக்க ஆரம்பித்தது. நாட்டின் கல்வித்துறையில் ஒரு புரட்சியை ஏற்படுத்தி விட்டிருக்கும் இந்தக் கல்வி முறையிலே சீர்திருத்தங்களும், முன்னேற்றகரமான அம்சங்களும் பல உள்ளதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஏழைகளுக்கு அநேகமாய் ஓர் எட்டாத பாக் கியமாகவே இது வரையும் இருந்து வந்த எண்ணும் எழுத்தும் ஆகிய கண்களை அவர்கள் அடையும்படி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இந்த இலவசக் கல்வி கடைசியில் தன்னை நம்பிய எல்லா யுமே காப்பாற்றாமா என்பது தான் கேள்வி. அதாவது, மக்களின் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கும் முடிவில் வழிவகைகள் காட்டி விடுமா? படித்தவர்கள் தங்கள் சிவியத்தை ஒட்டுவது எப்படி என்றும் தெரிந்துகொள்ளக் கூடிய நிலைமை இதனால் ஏற்படுமா?

வாழ்க்கைக்கும் வழிகாட்டும் தொழிற்கல்வி நாட்டில் செழிப்படைந்த அன்றுதான் தேசம் பெருவாழ்வு வாழ முடியும் என்பதை

பதை நாம் ஒவ்வொருவரும் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். அறிவுப் பசியை மாக்கிரம் தீர்த்துவிட்டால் கல்வியின் கடமையும் பொறுப்பும் தீர்ந்தவிடுவதில்லை. ஒருநாள் உணவை ஒழிப்பென்றால் ஒழிக்காத இந்த வயிற்று வளர்ப்புக்கும் அது வழிகாட்டவேண்டும்.

மழை விட்டும்.....

“எனது இராஜ்யத்தின் எப்பகுதியிலேனும் எந்த இடமும், ஒரு வீட்டின் சிறு முற்றம்கூட மனிதனுக்குப் பயன் கொடாதிருக்கலாகாது” என்று சொன்ன மகாபராக்கிரமபாகு மன்னன். அப்படிப்பட்ட மன்னர்கள் ஒருகாலத்தில் அரசாட்சி செய்த இலங்கையில் இன்று உணவுக்குத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டிருக்கிறது. துறைமுகத்திலே அரிசிக் கப்பல் வருவதற்கு ஒரு நாள் தாமதமாகிவிட்டால், பொது மக்களுக்குக் கிடைக்கும் ஒரு படி அரிசி அரைப்படி அரிசியாகச் சருங்குகிளியும் அந்தர நிலைமை வந்து நேர்ந்திருக்கிறது. காடுகெடுத்து நாடாக்கப் பயிர் செய்யும் காரியத்திலே சேனநாயக்கா ‘சைன்பம்’ சென்ற வருஷங்களில் பணம் பணமாக வாரி இறைத்தும், ‘உணவு உற்பத்தி

மறுமலர்ச்சி

உணவு உற்பத்தி' என்று அகில உலங்கையிலும் கூச்சல் போட்டும் முடிவில் கண்ட பலன் என்ன? பயமுறுத்தலும், எச்சரிக்கையும் கைவிரிப்பும் தான். "எச்சரிக்கையாயிருங்கள் இனிமேல்தான் நாட்டில் கடுமையான உணவுப் பஞ்சம் ஏற்படவிருக்கிறது. நான் என்ன செய்வேன்" என்று விவசாய மந்திரி தெரிவித்து, கை விரித்து விட்டார்.

அகில உலகத்தையுமே உணவுப் பஞ்சம் பீடித்துக்கொண்டு வருகிறது. இந்த நிலைமையில் ஒன்றின் கையை மற்றது எதிர்பார்ப்பது என்பது இனிமேல் முடியாத காரியம். யுத்தக் கொடுமைகளுக்கு ஒருமாதிரியாகத் தப்பிப் பிழைத்து விட்ட இந்தச் சின்னஞ்சிறு தீவைப் பஞ்சப்பிணி என்ன பாடுபடுத்தி வைக்கப்போகிறதோ? இனிமேல் நம்மைக் கடவுள்தான் காப்பாற்றவேண்டும் — சேனாயக்கா அல்ல!

மதிப்பெடுப்பு.

'முதற் குடிசை மதிப்பு' எல்லாவிடங்களிலும் ஒரு மாதிரி ஆடிந்து விட்டது. இந்த 'மதிப்பெடுப்பு' எத்தனையோ தமிழ் உபாத்தியாயர்களுடைய 'மதிப்பை எடுத்து' விட்டதாகக் கேள்வி! யாழ்ப்பாணத்தில் எந்த

ஒரு காரியம் நடந்தாலும் இந்தத் தமிழ் உபாத்தியாயர்கள்தானே தலையை நீட்டிக்கொண்டு முன் வருகிறார்கள்! சமீபத்தில் ஒரு உபாத்தியாய நண்பரைக் கண்டேன்.

"மதிப்பெடுப்பெல்லாம் எப்படி?" என்றேன்.

"அந்தத் தலையுடைப்பை என்கேட்கிறீர்கள்? பட்டபாடு இந்த ஜன்மத்துக்குப் போதும், போதும்!"

"என் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?"

"அது சொல்லித் தொலையாது!..... நூறுதரம் விபரப்புத்தகத்தைப் படித்தாலும் ஒரு விபரமும் தெரியவில்லை. 'கவிபாடினவன் யாரோ; கருத்தெழுதியவன் யாரோ!' விபரங்களை ஆங்கிலத்தில் ஒருவர் எழுதினார். வேறு யாரோ ஒரு பிரகஸ்பதி தமிழாக்கினார். திண்டாடுவது நாங்கள்தான்!..... விதானையாருடைய முகத்துக்காகப் பார்க்கிறேன் இல்லாவிட்டால்....."

"சரி, சரி; ஏதோ இதுவும் ஒரு சமூகத் தொண்டுதான். நீங்கள் எல்லாம் கஷ்டப்படாவிட்டால் வேறுயார் பார்க்கிறது?" என்று சொல்லிவிட்டு மெல்ல நடையைக் கட்டினேன்.

கபீர் மனிதருள் ஒரு மனிதன்; மண்ணை நம்பி வாழ்த்தவர்.
உலகையும் உடலையும் வீடு வாசலையும் சதமென்று கம்பாவிட்
டாலும், அவற்றின் மூலத்தான் விடுதலையுண்டென்று கண்டவர்.
‘கோயிலில்ல, நீ இருக்கும் ஆல்லத்திலே கடவுளைக் காண்;
அங்கே காணாத கடவுளை வேறு எங்கே சென்று காணப்
போகிறாய்?’ என்று கேட்பவர் அவர். அவருடைய அழகிய
கவிதை ஒன்றின் மொழிபெயர்ப்பு இது.

எங்கே காணலாம்?

○ சோ. நடராஜன். ○

எங்கு போயேனைத் தேடினை? அன்பனே!
இங்கு பாருன்றன் பக்கத் திருக்கிறேன்;
அங்கு மிக்கு மலைந்திட வேண்டுமோ?
தங்கித் தேடு; சநதியிற் காணுவாய்.

கோயி லென்றுங் குளமேன்றும், பள்ளியின்
வாயி லென்றும் வகையறி யாதுந்
போயி லெந்து புறப்புறந் தேடினும்!
மாய மில்லை; உன் பக்கத் திருக்கிறேன்.

கைலை யில்லைக் காபான் லில்லைநான்;
பயிலும் வேள்விகள் பூசைகள் நிட்டைகள்
முயலும் யோகந் துறவீன் லில்லைநான்;
அயலில் இம்மேனும் போதி லறியலாம்.

உண்மை யாயேனைத் தேடினை யாயின்
அண்மை யிற்கண நேரத்திற் காணலாம்;
தீண்மை யாகக் கபீர்இது சொல்லுவேன்
உண்மை யீசன் உயர்க்குயி ராயினான்.

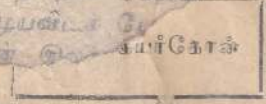
தமிழின் மறுமலர்ச்சி

பொதுவாகத் தமிழ்ப் பக்
ரிசைகளில் எழுதப்பட்டுவரும்
மீதே மறுமலர்ச்சி என்று வழ
கப்பட்டு வருகிறது. "அவர்
றுமலர்ச்சிகாரர்" என்று சில

சொல்கிறார்கள். கூடச் சொல்வது
சிலர், சிலர் ஆகியவர்கள் முறை
யைப் பொருள் விளக்கிப் பத்து
கைக் குவியலையே பற்றி வரு
கின்ற சினைப்பர். கி
மறுமலர்ச்சி, எழுபத்தியுடைய
பற்றி மாத்திரமே உரை
ப்பனர் தமிழிற் கு
வெளித் தமலர்ச்சியும்
இல்லை. அதன் என்
திருக்கி. தொல்
காப்பியனும், நக்கிராமும், கம்ப
னும், இளங்கோவனும் பேசிய
கன்னத் தண்டமிழ் அல்லவா
அது?

எழுத்துத்தமிழ் சில காலங்க
ளில் அந்நிய ஆட்சியினால் அய
ர்ந்தபொது துண்டு. முஸ்லீம்
கள் இந்தியாவை வென்ற காலத்
றும், பிரகு ஆங்கில மோகத்தின
ளும் எழுத்துத்தமிழ் தாழ் நிலை
யை அடைந்தது.

செய்து, ப...
...கர்கள் ச்சில் இருந்து
...முறை மலர்ச்சியையும்,
...ஆங்கில
...வெற்றிநூல்...
...மலர்ச்சி மகா
...பார் ஏற்றிக்
...அவரே
...கரத்தை முத
...வர என்பது
...ம ஒப்பமுடிந்தது.
...கதையும்,
...மதன காமராஜன்
...கதையும், அல்லி
...அரசாணி மாலையும்
...தமிழாக, தமிழ் நாட்
...டில் வழங்கி வந்த
...முதல் முதலில் நல்ல
...எழுதியவர், பிரசங்க
...மாரியாகப் பொறித்தவர், யாழ்ப்
...பாணத்து ஆறுமுகநாவலரே.
...அவரை ஏன் வசன மறுமலர்ச்சி
...யின் உதயதாரகையாகக் கொண்
...டாடக்கடாதார்? நல்ல வசன
...நடை தோன்றியதும், வளர்ந்த
...தும் யாழ்ப்பாணத்திலேயே.
...பாரதியும், நாவலரும் போய்விட்
...டார்கள். இனி? இன்று ஏற்பட்டி.

ருக்கும் இலக்கியக் கிராச்சி அல்லது மறுமலர்ச்சி எங்கே எங்கே கொண்டுபோய் விடும் என்று சொல்வதற்கில்லை, அது குழந்தையின் தளர்நடைப்பருவங்கூட வளமும் அடையவில்லை. வங்க, இன் அ. மராட்டிய, ஐரோப்பிய ஆங்கிலங்களின் பற்றுக்கோடு இலக்கியமற்ற நூல்கள் முயற்சி கொண்டு வருவனவளவுதான். செய்கிறது.....
 டர்ஜனிவ்ஸின்
 டொஸ்டோயிஸ்
 ஜோவ் சகோ
 லின் "இரு
 ரவீந்திரின்
 நாவல்சனூட

அநேக கதைகள் கவிதைகள் பிரசுரமாகின்றன. இவைகளின் பயன், கதி? மிகமிகச் சொற்பமானவற்றைவிட மற்றவைகளில் இலக்கிய வளாச்சியில் பின்தங்கிவிடும். ஆனால் அவைகளுடைய சீழ்வையாயினிம் வளாச்சியின் படிக்கன்தான். குழந்தை திரவென்று ஞானோபதேசம் செய்த விட முடியாது. மழலை பேசி, தான் மேலே போகவேண்டும். நாவல் மேல்காட்டுச் சரக்கு கற்று கதையும் அப்படியே, மேல்காட்டு இலக்கிய வளாச்சிக்கு தமிழ் இலக்கிய வளாச்சி ஒரு பெரிய வித்தியாசம். நாவலில் தொடர்ந்து வந்தார்கள. நான்கு ஆரம்பித்திருந்து பேசும்படியான தமிழில் இன்னும் இல்லை. இனிமேல் என்பது சொன்னால் இது பரபாத்த வாழ்க்கை அடிக்கதைச் சகரம் ஞான சாத்திர வளாச்சி அநேக வரம்பு வரம்பு அதிகமான பரபாப்பு வர்ப்பும் .....கவியையும் மகத்திரையாக்கி விழுவக்கடியால் இவ்வெ

இது வருமல்ல. தமிழ் இலக்கிய வளமற்ற இலக்கியத்தின் வகையறிந்திருக்கும் மற்றப் பற்றுக்கோடு நோக்கி விழித்தெழுந்து படிக்கத்தொடங்கிறது. நிச்சாட்சன் ஆங்கில ஆசிரியர் எழுதிய "பமெலா" இன்று எங்கே? அது ஆங்கில ஆரம்ப நாவல்களில் ஒன்று. தமிழ் வளரும்-வளர், அதைச் குறித்த ஐயமே இல்லை.

வந்த விடலாம். கவிதையும் அப்படியே. இரண்டொருவரைத்தவிர மற்றக் "கவிதைகள்" எல்லோரும் சூழப்பெய்துகிறார்கள். சொல்லில்லை, அது இல்லை; பெருந்தமிழில் மற்றெந்த

இப்பொழுது தமிழ் இலக்கிய வளத்தில் காளான்கள்போல் கவிசாரும் கதாசிரியர்களும் தோன்றியிருக்கின்றனர். இந்தியாவில் பிரசுரமாகும் நான்கு ஐந்து நல்ல பத்திரிகைகளிலும் பலகுப்பைப் பத்திரிகைகளிலும், வாரா வாரம்

வந்த விடலாம். கவிதையும் அப்படியே. இரண்டொருவரைத்தவிர மற்றக் "கவிதைகள்" எல்லோரும் சூழப்பெய்துகிறார்கள். சொல்லில்லை, அது இல்லை; பெருந்தமிழில் மற்றெந்த

நியிலும் பார்க்க அதிகமான உயர்ந்த கவிதைச் செல்வம் உண்டு.....அது எம் முன்னோர் வைத்துச் சென்ற நிதிக்குவை.

“மல்லாட்டார் அசை வணக்கம்” செம்பும்படி செய்வதே எழுத்தாளர்களின் முக்கிய கடமையென்ற கவிகள் தோன்றுவதற்கான அறிகுறிகள் காணப்படுகின்றன.....இதுகாறும் தமிழின் மறுமலர்ச்சியில் மகாகவிகள் யாருமே தோன்றவில்லை. “மகாகவி பாரதியார்” எழுதிய வ. ரா. சம உணர்ச்சிகளுடன் ஒடிவிடுகிறார்.....அருடைய முடிபுகள் ஆலோசித்தே யிருக்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

விமர்ஸனடகலை நுக்கு ஒரு மீண்டி போறது. நல்ல முறை நிற்பயன்டுத்தினை பத்து வருட வளர்ச்சியை ஐந்து வருடத்திற்குச் சுருக்கி விடலாம். விமர்ஸன்களான புத்தியுடைய வகை இருக்கவேண்டும். தன் சொந்தக் குறாதங்களைத் தன் விமர்ஸனத்தில் நுழையவிடக்கூடாது, ஓர் எழுத்தாளன் இலக்கிய விமர்ஸனகளு இருப்பது அவ்வளவு பொருத்தமில்லை. எழுத்தாளன் அல்லாதானால், பல நூல்

களிற் பரிச்சயமுள்ள ரஸிகனே விமர்ஸனம் செய்வதற்கு அதிக யோக்கியதை உடையவன் என்பது என்கருத்து.

விமர்ஸனம், அழிக்குந் தன்மை இல்லாமல் ஆக்குந் தன்மை கொண்டதாக இருக்கவேண்டும். நையாண்டியாக எழுதினால் எந்த எழுத்தாளனுக்கும் மனம் நொந்துபோகும். ....

தமிழிலே வெளிவந்த நூல்கள் சிலவற்றைப்பற்றி, காலஞ் சென்ற கு. ப, ரா. முதல்தரமான விமர்ஸனங்கள் எழுதியிருந்தார். பிழைகளை முறையாகச் சுட்டிக்காட்டி அது திருந்தும் வழியையும் காட்டலாம். ஆனால் குத்திப் புண் செய்யக்கூடாது.

வளருந் தமிழில் உலக இலக்கியங்கள் தோன்றுமோ, ‘நொபெல்’ பரிசுபெறும் யோக்கியதயுள்ள ஆசிரியர்கள் தோன்றார்களோ, காப்பியங்கள் ஆக்கப்படுமோ என்பனபோன்ற கேள்விகளுக்குக் காலத்தின் போக்கே விடை சொல்லவேண்டும். தமிழணங்கு ஒன்றிலும் தோல்வி அடைந்ததில்லை. சமயத்தில் ஒங்கிவிடுவள். இதில் இளைத்துப்போவளோ.....?

‘தமிழின் மறுமலர்ச்சி’ என்ற இக்கட்டுரை, வரிசையாத் தொடர்ந்து வெளிவரும். தமிழ் நாட்டின் கலை சிறந்த பல எழுத்தாளர்கள் இந்தப் பகுதியில் எழுதுவார்களென்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

பழையதும்

புதியதும்

அ. செ. மு.

“ஏய்! ஏய்!” என்று இரண்டு அதட்டல் போட்டு மாடுகளைத் தட்டிவிட்டான் கார்த்திகேசு. ஒரு கிளையில் நின்று அலுத்துப்போன மாடுகள் உற்சாகத்தோடு முதலில் கொஞ்சத் தூரம் ஓடின. இந்தச் சமயம் கார்த்திகேசு என்பக்கம் திரும்பி, பெருமைபொங்க ஒரு கம்பீரப்பார்வை பார்த்தான். அதற்கு ஒன்றும் சொல்லாமலிருந்தால் நல்லாயிருக்காதல்லவா?

“அவசரமில்லை, அண்ணை! ரயிலுக்கு நேரமிருக்கு; மாடுகள் மொள்ளப் போகட்டும். ஏது, சேராய வாப்த்தவிட்டதுபோலிருக்கே உனக்கு!” — என்ற சும்மா சொன்னேன். தலைமைத் தாண்டியதும் நடக்கும் சங்கதி எனக்குத் தெரியாதா? ஆனால், மனுஷன் பாவம், நான் கூறியதை மெய்மென்றே கம்பிவிட்டான். மிகள்துதியிலே பழைய காலத்து வெள்ளை மணம் தன்னை மறந்து போய்விடுகிறது.

அசனப் பலகையில் நேராக இருந்த மனுஷன் திரும்பி ஒரு சேரணமாக இருந்துகொண்டு, “ஹாம்! இதைல்லாம் என்ன மாடுகள் தம்பி, முன்னேமுன்னே எப்படி எப்படி மாடுகள் என்

னிடம் நின்று நெரியுமென்று உனக்குத் தெரியாது - உனது பெரியப்பாவுக்குத் தெரியும். வேறொன்றுமில்லை, எழற்கும் சைராசி வேண்டும். எல்லாம் மாடுகளைப் பழக்குகிற விதத்திலிருந்து, எப்பேர்ப்பட்ட சண்டி மாடுகளும் காத்திருக்கின்றன. கைக்கு வந்துவிட்டால் சவாசுட்டியன்களாகவிடும். என் முன்னெல் ம் பேசிக்கொள்வார்கள்— இப்படி ஆரம்பித்துப் பேசிக்கொண்டு போனவன். இடையில் ஒருதரம் கிறுத்தி ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டுவிட்டு மறுபடியும் சொன்னான்:

“...ம்... அந்த நடப்பு எல்லாம் முன்னொரு காலத்திலே. அந்தக் காலத்தின் மலைபேரீ விட்டதே. இப்பா தம்பியார்களுக்கு எடுத்ததற் கெல்லாம் விட்டு வாசலிலே காட்டி அதனே அவசர அவசராய்ப் பறத்தடித்துக்கொண்டு டித் திரிந்தால் நாகரிகமாம்—”

கார்த்திகேசுன் மாடுகள் கார்த்திகேசுன் கட்டை தூரம் நடந்து வந்துவிட்டன என்று இப்பொழுது தெரிந்தது. காரியத்தில கட்டையான மனிதன் வாய் - பேய்ச்சிலே அட்டகாசம் பாடுவதுபோல,

கடகடவென்ற முழக்கத்தோடு குலுக்கி அடித்துக்கொண்டு வண்டி ஊர்ந்தது. சொழும்பு ரயிலுக்கு அசிகம் நேரமிருந்தபடியால் மாடுகளை அவற்றின் போக்கில் போகவிட்டு, நான் கார்த்திகேசுவின் வாயை மெள்ளக்கிளற ஆரம்பித்தேன். ஆனால்... அட்டா என்ன செய்துவிட்டேன்! இந்த விளையாட்டுக்குணத்தினால் கடைசியில் மனுஷனுடைய நொந்து போன இதயத்தையே அல்லவா கிளறிவிட்டேன்!

கார்த்திகேசு தெரடர்ந்து பசிக்கொண்டே போனான்:— உலகம் கீழ்மேலாகப் புரண்டு கொண்டு வருகிறது தம்பி. அதில் எல்லாம் எனக்குக் சுவலையில்லை. மரம் வளருகிறதுக்குக் காவோலைகள் விழுந்த புதிதாக வரும் குருத்தோலைகளுக்கு இடம் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியதுதான். ஆனால் ஒன்று, காவோலைகள் பனிநீர்த பிற்பாடும் அவை இருந்த அடையாளமாக மரத்தில் வரைகள் இருக்கோ இல்லையோ அது போல, காலம் எப்படி எப்படி மாறிவிட்டபோதிலும் மனிதன் வாழ்ந்த வாழ்ச்சைத் தரும்புகள் இலேசில் அவன் மனத்தைவிட்டு மறைந்துபோகிறதில்லை. உன்னுடைய வீட்டுக்காரர்கள் என்னை மறந்துவிட்ட போதிலும், எப்படிப் புறக்கணித்தவிட்ட சமயத்திலும் அவர்களுக்கு வண்டி ல்விட்ட அந்தப் பதினைந்து வருஷ காலத்தைச் சாகும்வரை என்னால் மறக்

கவே முடியாது. தாய்பிள்ளையைப் போல உங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவனாகவே இருந்து வந்த எனக்கு என்ன வினை வந்தது கடைசியில்! உனக்குப் பெயர் வைத்தது யார் என்று தெரியுமோ? உனது பெரியம்மாவைக் கேட்டுப்பார், யார் என்று சொல்லுவா. இருபது வருஷங்களுக்கு முன்பு உங்கள் வீட்டில் எந்தநேரமும் 'காத்தி அண்ணை காத்தி அண்ணை' என்ற சத்தமாகவே தானிருக்கும். உங்கள் வீட்டில் என்ன நடந்தாலும் அது காத்தி அண்ணையை அறியாமல் நடக்காது. இந்த வண்டிக் காரனுக்கு உனது பெரியம்மாதையிலே பிசைந்துதந்த சோற்று உருண்டை — இதோ வயிற்றில் ஒரு பக்கத்தில் இன்றைக்கும் இருக்கிறது, தம்பி! ...

இவ்விதம் உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேசிக்கொண்டு போன கார்த்திகேசு எதிரே ஒரு கார் வருவதைக் கண்டதும் 'சட்' தென்று வண்டியை ஓரமாக ஒதுக்கினான். கார் சமீபமாக வந்து வண்டியை விலக்கிக் கொண்டு போயிற்று. அப்பொழுதுதான் கார் இன்றொருடையது என்று அவனுக்குத் தெரிந்தது. போலிருக்கிறது. கார் வண்டியைத் தாண்டும்போது அதன் டிரைவரை எரித்துவிடுவான் போல முழித்துப் பார்த்தான். கார் அப்பால் போய் மறைந்த பிற்பாடு நெடும்முச்சு ஒன்று

எழுந்தது அவனது நெஞ்சைப் பிளந்துகொண்டு.

இவ்வளவுக்கும் நான் அவனையே கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததை அவன் கவனித்தாலே என்னவோ, 'சட்' என்று என்பர்கும் திரும்பி, "இப்போ போச்சதே பசாச ஒன்று, இதுதான் என் வாழ்விலே மண்ணை அள்ளிப் போட்டது. ஒண்டவந்த பிடாரி ஊர்ப்பிடாரி வயக்கலைக்கப் பார்த்ததாம். முந்தி வந்த செவியைப் பிந்தி வந்த கொம்பு மறைக்கப் பார்த்ததாம் நேற்று வந்த மலையாளத் தானும் அவனுடைய காரும் இந்த ஏழை வண்டிக்காரனை ஒழித்துவிடப் பார்த்தார்கள். ஆனால்....." என்று.

கார்த்திகேசு இப்படித் தொட்டுத்தொட்டுப் பேசியது விஷயத்தை முழுக்க அறியும்படி என்னைத் தூண்டிற்று.

"என்ன நடந்தது, ஆண்ணே? கயவுசெய்து எல்லாவற்றையும் விபரமாகச் சொல்லு" என்று கேட்டேன்.

வெறும் வரையை மெல்லுகிறவனுக்கு அவல் வேறு கிடைத்து விட்டால் பேசவேண்டுமா? கார்த்திகேசு சற்று விவரமாகக் கதையைச் சொன்னான்: "நடந்தது என்ன தம்பி, எல்லாம் காலவித்தியாசம்; அவ்வளவுதான். கார் வந்தது, வண்டி போயிற்று. புதியதைக் கண்டதும் பழையதைக் கைவிட்டார்கள். புதுப் பெண்டாட்டியைக் கண்டதும் வயசான

தாய்க் கிழியைச் சாகக் கொன்றுவிடுகிறதா? ஊர் ஊராகக் கார்கள் வந்து நின்ற அந்த நாட்களில் என்னைப்போலக் கூலி வண்டி வைத்துப் பிழைத்தவர்கள் எத்தனைபேர் பெரும் கஷ்டத்தக்குள்ளானார்கள். தெரியுமா? தனாக்கி மீனுக்கித் திரியும் இந்த மோட்டக்காரர்களைக் காணும்போது எனக்கு உடம்பெல்லாம் பற்றி எரிதிறது அரிச்சந்திர மகாராசாவின் பூச்சக்கரக்குடையை அபகரித்து வரும்படி விசுவாமித்திர முனிவர் அனுப்பினாரே நாட்டியப் பெண்கள்— அவர்களுடைய ரூபகம் வருகிறது தம்பி, இந்த அந்நியப் பசாசுகளைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் ஆனால் எங்களுடைய மாட்டுவண்டிலோ அந்நிய முதலுமல்ல; அந்நியர் செய்ததாமல்ல. அதற்குக் கொடுக்கும் பணத்தில் ஒரு செம்புச் சதமும் வெளியே போவதில்லை. இதையெல்லாம் யார்... தித்துப் பார்க்கிறார்கள்? ம... னுக்குச் சிந்தனை இருந்தால் உலகத்தில் தாசிகள் என் இருக்கிறார்கள் தம்பி? ஏதோ கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்! இந்த மனப்பான்மை — ஊரெங்கும் பரளிக்கொண்டு வந்த இந்த அந்நிய மோகம் — உனது பெரியப்பாவையும் போய்ப் பிடித்து விட்டது.

அந்தச் சமயம் இந்தியாவிலிருந்து ஒரு பெரிய தனில் வித்துவானைக் கூப்பிட்டிருந்தார் அவர். ஒருநாள் என்னைக் கூப்

பிட்டுச் சொன்னார்: 'கார்த்தி
கேசு, இப்போ எனக்குவந்திருக்
கும் தவிர்நார் மாட்டுவண்டியில்
ஏறிப் பழக்கமிலையாம், என்ன
செய்வது? இந்தவருஷம் போகட்
டும், அடுத்த வருஷம் பார்த்துக்
கொள்ளலாம்.'

எனக்கு என்னமாதிரி இருந்
திருக்கும் என்று கினைக்கிறாய்
தம்பி? உனது பெரியப்பா
வெளிப்படையாகச் சொல்லா
விட்டாலும் நான் அவரது உள்
எப்போக்கைத் தெரிந்துகொண்
டுவிட்டேன். இருந்தும், இதை
ஓரளவுக்கு ஏதிர்பார்த்திருந்தவன்
தான் நான். எப்படியானபோ
திலும் பதிலிந்து வருஷத்துத்
தொடர்பு அல்லவா? இங்கிருந்து
காரைநீவுக்கோ, மட்டுவினலுக்கோ
இன்னுமதற்கப்பாலுமோ பெரிய
அப்பா சேஷம் போகும் வன்
வணர்ந்திரங்களுக்குச் சாமம் சாம
மாக, இரவு இரவாக, இருட்டோ
கிலவோ வெயிலோ மழையோ
பனியோ காற்றோ-ஒன்றையுமே
சட்டைபண்ணாமல் வண்டி ஓட்
டியவன்ல்லவா? உற்சவங்களிலே
நடைபெறும் மேளக் கச்சேரி
களில் உனது பெரியப்பா
மேளத்துக்குக் கிடைக்கும் புக
ழிலும் கீர்த்தியிலும், நன்மையி
லும் தீமையிலும் நானும் அவர்
களில் ஒருவன் நின்று பங்கு
பெற்றவன் அல்லவா?

எனது வண்டி ஏற்றிச் சென்ற
வடியே லு நாயனக்காரரை
எங்கேயோ இருந்து வந்த மலை
பாளத்தானும் தவணது காரும்

ஏற்றிச் செல்கிறது என்பதை
எண்ணவே எனக்கு வயிறு எரிந்
தது. அடக்க முடியாத ஆத்திர
மும் கோபமும் உண்டாயின.
வயிற்றெரிச்சலிலும் ஆத்திரத்தி
லும் நான் செய்த விசர் வேலை
களை இப்பொழுது நினைத்தால்
சிரிப்புத்தான் வருகிறது. ஆனால்
அப்பொழுது அவை எனது உள்
எக் குமுறலை ஓரளவு ஆற்றி
வைத்தன.

ஒருநாள் காரோடு என் வண்
டியைச் சவாரி விட்டுப் பார்த்
தேன். மாடுகள்மேல் தொட்டு
அறியாதநான் அன்றைக்கு அவற்
ற்றிற்கு அடித்த அடிகளை நினைத்
தால் இன்னமும் தேகம் நடுங்கு
கிறது தம்பி!

இன்னொரு நாள் வேறொரு
காரியம் செய்தேன். தெருவில்
என் வீட்டுக்குப் பக்கத்தே
ஓரிடத்தில் ஒரு நாள் ஒளித்
திருந்து அந்தக் கார் போகும்
சமயத்தில் இரண்டு கல்லை அதன்
மீது விட்டெறிந்தேன். யாரு
டைய நல்ல காலமோ இரண்டு
எறியும் கார்மீது படவில்லை.
ஓடுகிற கார்மீது கல்லெறிவதற்
கும் அதுபவம் வேண்டும் என்று
அப்பொழுதுதான் அறிந்து
கொண்டேன்.

கடைசியில் இந்த அற்ப காரி
யங்களினால் ஒரு பலனும் ஏற்
படவில்லை. ஊர் முழுவதையும்
மலையாளத்தான் தனது வசமாக்
கிக்கொண்டான். அவனுக்கிருந்த
ஒய்வு ஒழிச்சல் இல்லாத 'சவாரி'

யைப் பார்த்து மேலும் காரர்கள் உளரிலே வந்து குவிந்தனர்.

நீலைமையைப் பார்த்துவிட்டு நான் மண்வெட்டியைக் கையில் தூக்கினேன்.....

எது எப்படியான போதிலும் நீதிக்கு ஒரு இடம் உலகில் என்றைக்கும் இருக்கவே இருக்கிறது தம்பி!

பதினைந்து பதினாறு வருஷங்களுக்குப் பிறகு இப்போ சண்டை தொடங்கி பெட்ரோல் இறக்குமதி குறைந்து அது கட்டுப்பாடு ஆய்ச்சோ இல்லையோ, வண்டிக்காரர்களும் மறுமலர்ச்சி அடைந்தார்கள். அவர்களுக்கு நல்ல காலம் பிறந்தது. வயலுக்கு ஒரு இழுத்த மாடுகளும் வண்டிகளும் சலங்கைச் சத்தத்தோடே பெரிய ரேட்டியல் ஓட ஆரம்பித்தன. வடிவேலு நாயனக்காரரின் வலியச் சுப்பிட்டி என்னிடம் கேட்டிருக்கும்போது நான் ஏன் கூப்பா இருக்கப்போகிறேன்? இருபது வருஷங்களுக்கு முன்னே வண்டி ஓட்டிய அந்த இனிய நாட்கள் திரும்பவும் ஒருமுறை என் சிவிபத்தில் மீண்டும் கிட்டமா என்று ஏங்கியிருந்த எனக்கு இது எவ்வளவு சந்தோஷத்தைக் கொடுத்திருக்கும் என்ற பது நான் சொல்லிக்கொள்ளக்

கூடியதல்ல. 'கார்த்திகேசு, இந்த வருஷம் எனது மேளத்துக்கு நீதான் வண்டிக்காரன்'— என்று வடிவேலு நாயனக்காரர் சொல்லிய வார்த்தைகள் எனக்குக் தேன்போல இனித்தன. பால் போன்ற வெண்ணிலையில் வெள்ளைவெள்ளைவென்றிருக்கும் தெரு வழியே எனது வண்டி மறுபடியும் மேளம் ஏற்றிச் செல்வதை எண்ண எனக்கு ஆனந்தம் பொங்கியது. ஆனபோதிலும்...” என்று கார்த்திகேசு சட்டென்று பேச்சை நழுவினான். “அது என்ன ரத்தி அண்ணே?” என்று கேட்டேன்.

“ஒன்றுமில்லை, ஒரு சின்னச் சந்தேகம். தம்பி, இந்தச்சண்டை இருக்குமேதா இல்லையோ, இது முடிந்த பிற்பாடு 'பெட்ரோல் கிட்ரோல்' எல்லாம்வந்து காரர்கள் பழையபடி ஓட ஆரம்பித்துவிட்டால் வண்டிக்காரர்கள் பாடு பழையபடி கறுப்பன் கதைதானாம், மெய்தானே?”

இதைக் கேட்டுப்போது அவனுடைய குரல் சார்வடைந்து காணப்பட்டது.

“ பயப்படாதே அண்ணே! அணுகுண்டு கண்டுபிடித்திருக்கிறார்களாம் ” ண்றேன் நான். வேறு எதைச் சொல்லி?

நீங்கள் யாழ்ப்பாணப் புகையிரத ஸ்தானத்திற்குவரும்போது முதலில் உங்கள் கவனத்தில் இருக்கவேண்டியது

எவறெஸ் றீ றூம்ஸ்

கிராமக் கவிதைகள்

“குட்டையர்கள்”

உடலுக்கும் உள்ளத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. உடலின் அதிர்ச்சி உள்ளத்தையும், உள்ளத்தின் அதிர்ச்சி உடலையும் பாதிக்கின்றன. சுகத்துக்க உணர்ச்சிகளே இவ்விக உபாஸதகளைக் கிளப்பிவிடுகின்றன.

பிறப்பு இறப்பு என்ற இரு எல்லைக் கோடுகளின் உள்ளே தின்ற, பிராணாதாப் பிரயத்தனம் செய்யும் நமக்கு, வாழ்க்கை முழுவதும் துக்க மயமாகவோ அன்றிச் சுகமயமாகவோ அமைவதில்லை. எதிர்பார்த்தோ எதிர்பாராமலோ இவ்விருவித உணர்ச்சிகளையும் அனுபவிக்கிறோம். ஒன்றாக அல்லது தனித்தனி அவை நம்மை ஆட்சிப்படுகின்றன; ஆட்டிவைக்கின்றன!

உணர்ச்சியின் வசப்பட்டவன் வெறுமனே உணர்ச்சியற்ற ‘உம்மாண்டி’ யாக இருத்தல் முடியாது. அதன் சலனத்தை - உணர்ச்சித் தடிப்பை - ‘ரெஸிபோன்’ இயந்திரம்போல உடலுக்குடன் வெளிப்படுத்தித் தீரவேண்டியவன் ஆகின்றான். இல்லையேல், அவன் வாழ்க்கை பெரியவோர் நரகக் குழியாகிவிடும். இதற்காகவே நமக்குப் பாஷஷ அவசியமாயிற்று.

பாஷஷினுலேதான் ஒருவன் தன் மனக் கருத்தை (பாட்டாகவோ அன்றி வசனமாகவோ) மற்றவர்களுக்கு நன்கு வெளிப்படுத்த முடிகிறது. இசை மயமான இந்த உலகில், வசனத்தை விடப் பாட்டே நமது உணர்ச்சிகளை அவற்றின் முழு வேகத்துடன் எளிதாகப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறது. அதுதான் நடைமுறை.

பாட்டிலும் இருவகையுண்டு; ஒன்று இலக்கண வரம்புகளுக்குக் கட்டுப்பட்டது. பெரும்பாலும் யாப்பு அணி அறிவினாலேயே அமைக்கப்படும் சொல்லல்கரர வேலைப்பாடுள்ளது அது. தங்க முலாம் பூசிய பித்தளை நகைபோல. ஆனால், இயற்கையான கவியாற்றலின் முதிர்ச்சி இன்றி பிறக்கும் மற்றொருவகைப் பாடல். இருக்கின்றதே, அதுதான் உயர்ந்தது; உயிரும் ஓளியும் திவறந்தது; மாற்றுக் குறையாத தங்கநகைபோன்றது அது. நாடோடிப் பாடல்கள் என்று நாம் கூறும் கிராமக் கவிதைகள் என்கே, எப்படிப் பிறக்கின்றன? உண்மையில் நரகரீக உலகத்தாரால் ‘பட்டிக்காடுகள்’ என்று இழிவாகக் குறிப்பிடப்படுகிற நாட்டுப்புறங்களிலேதான் அவை

T. N. LINGAM & SON

Dealers in:-

- Spare Parts
- Accessories
- Motor Vehicles
- Bicycles
- Tyres

&

Electrical
Contractors

K.K.S. Road,
JAFFNA

Phone 108

உற்பத்தியாகின்றன. அவ்விடங்களிலுள்ள ஏழைத் தொழிலாளியும் உழவனும்—வேறு என்ன, அவர்கள் பெரிய செல்வச்சீமான் களாகவா இருக்கிறார்கள்?—தங்கள் உழைப்பின் களைப்பை மறப்பதற்கும், இன்பமாகப் பொழுது போக்குவதற்குமாகத் தத்தமது சூழலுக்கு இயைந்த சிறுச்சிறு பாடல்களை ஆக்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். பொருள் அழமும் நல்ல இசைப் பொருத்தமும் உள்ள பாடல்களாக அவை அமைந்து விடுகின்றன. அவற்றை எழுத்தில் அமைப்பதற்கான சாதனங்களோ எழுத்தறிவோ அவர்களிடம் ஏது? எனவே வாய்மொழியாக, எழுதாமறையாக அவற்றை வளர்த்து வருகிறார்கள்.

இந்தக் கர்ணபரம்பரைக் கவிதைகளில் காதல், வீரம், சோகம், கண்டல், கேளி ஆகிய இவையெல்லாம் அவர்களின் உணர்ச்சிக்கேற்ப இடம் பெறுகின்றன.

இவ்வகைக் கிராமக் கவிதைகளைத் தேடித் தொகுக்கும் முயற்சி, தமிழ்நாட்டில் இப்போது சிலகாலமாக வளர்ந்து வருகிறது. இது இலக்கிய ரஸிகர்களால் நன்கு வரவேற்கப்படவேண்டியது.

நாங்கள்

—நாவற்குழியூர் நடராஜன்.

பகைவர்தம்மை நடுநடுங்கப் பண்ணிவைத்த பாண்டியர்
பாதுகாப்பின் கீழயிர்த்த பாரதர்கள் நாங்களா?
வகைகள்கொண்ட சேனைவந்து வளையரிட்ட போதேலாம்
வாளைவீசி வாகைபூண்ட வம்மிசத்தார் நாங்களா?
தகைமைகொண்ட சேரசோழர் தங்குலத் துதித்தநாம்
தாழ்மடித்துக் கைகுவித்துத் தலைவணங்கி நிற்பதா?
சிகைகள்போவ தாயினும்நம் ஜென்மபூமி வேறுஊர்
சீமையாளர் கைக்கொடுத்துச் சீரிழந்து வாழ்வதா?

அந்நியர்கள் வந்துநாட்டை அடிமைகொள்ளப் பார்க்கையில்.
ஆர்த்தெழுந்த திங்குமுன்னர் ஆண்பிள்ளைகள் மட்டுமா?
கன்னியர்கை வாளெடுத்துக் கட்டுமீறிச் சென்றுபோர்க்
காட்டினாடு பகைவர்தம்மைக் கண்டதுண்ட மாக்கினர்;
சேன்னிவீழ வீழின்று ஜென்மபூமிக் காசும்
சிறுவர்கூடச் சமர்புரிந்த சீருமுண்டு; அஃதேலாம்
பன்னியென்ன பயனுடைத்து? பண்டைநாள் திகழ்ந்தபோற்
பண்ணிவைக்க வேண்மேஇந்தப் பாரில்எங்கள் நாட்டினே.

கொடியர்தம்மை முடிவுசெய்யக் கொற்றவர்கள் இல்லையோ?
கோதிலாத பேரைவாழ வைக்கமற்றோர் இல்லையோ?
கடமையென்று நாடுகாக்கக் கற்றவர்கள் இல்லையோ?
கடையர்தம்மை ஓட்ட வலிமை உற்றவர்கள் இல்லையோ?
அடிமையாக நாங்கள்என்றும் படியில்அஞ்சி வாழவோ?
அவர்கள்ஆள நாங்கள்என்ன ஆண்மையற்று மாழவோ?
கடவுயானை தேர்கள்கொண்ட பெருமையின்று போகவோ?
கடவுளே! இதென்னஇந்தக் காலம்வந்து சேரவோ?

எலிக் குஞ்சுச் செட்டியார்

* “வாத்தியார்”

நான் இப்போது பெரிய பணக்காரன். இத்தப் பட்டணத்திலுள்ள எல்லோருக்கும் என்னைத் தெரியும். ஆனால், சிவகேசம் செட்டியார் என்ற என்னுடைய பெயர் மாத்திரம் ஒரு வருக்கும் தெரியாது. என்னை எல்லோரும் ‘எலிகுஞ்சுச் செட்டியார்’ என்றுதான் சொல்வார்கள். ஏனென்றால், நான் இவ்வளவு பணக்காரன் ஆனதற்கு ஓர் எலிகான் காரணம். ஓர் எலியை — ஆதுவும் ஒரு செத்த எலியை — மூலதனமாக வைத்து வியாபாரம் செய்து நான் பணக் கேடினேன் என்று சொன்னால், நீங்கள் நம்பமாட்டீர்கள் தான். ஆனாலும் நான் சொல்வது முற்றிலும் உண்மை. என் சரித்திரத்தைக் கேட்டு விட்டுப் பிறகு சொல்லுங்கள், நான் சொல்வது பொய்யா மெய்யா என்று.

நான் என் தாயின் வயிற்றில் இருக்கும்போதே என் தகப்பனார் இறந்துவிட்டார். என் தாய் மிகுந்த பாடுபட்டு என்னை வளர்த்துப் பின்பு ஒரு சிறிய பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயரிடம் சம்பளமில்லாமல் நான் கல்வி கற்கவும் ஏற்பாடு செய்தாள்.

ஒருநாள் என் அன்னை என்னை அழைத்து, பின்வருமாறு சொன்னாள்:

“மகனே, நாங்கள் ஏழைகள்; மிகுந்த கஷ்டமனுபவிக்கிறோம். எப்போதும் இப்படியே இருக்க முடியாது. நீ இப்போது பெரியவனுய்விட்டாய். இனி எங்கள் குலத் தொழிலான வியாபாரத்தைச் செய்து பொருள் தேடவேண்டும். மூலதனம் இல்லாமல் எப்படி வியாபாரம் செய்வதென்று நீ ஆலோ

சிக்க வேண்டாம். அடுத்த தெருவில் உள்ள பெரிய வியாபாரியான கதிரேசன் செட்டியார், வற்பவர்களான தன் குலத்தவர்கள் வியாபாரம் செய்ய விரும்பினால், அவர்களுக்கு வேண்டிய மூலதனம் கொடுத்து உதவி செய்கிறார். நீயும் அவரிடம் போய் வேண்டிய உதவியைப் பெற்று வியாபாரம் செய்” என்று என் தாய் சொன்னாள். நானும் அப்படியே அங்கே போனேன்.

நான் போனபோது யாரோ ஒரு வாலிபன் செட்டியாரின் முன்னிலையில் தலை குனிந்து மௌனமாக நின்றான். செட்டியார் அவனைக் குறை கூறிக்கொண்டிருந்தார்: “நான் இருமுறை உனக்குப் பணவுதவி செய்தும் நீ அதைக்கொண்டு பொருளிட்டத் தெரியாமல் எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்டு இங்கு வந்து நிற்கிறாயே! அதோ பார் அந்த மூலையில் ஓர் எளி செத்துக் கிடக்கிறதே; அந்த எலியை மூலதனமாகக் கொண்டே பெரும் பொருள் தேடிவிடுவான் திறமையுள்ள வணிகன். நீயோ என் மூல் நான் தந்த பெருந் தொகை மூலதனத்தையும் அழித்து விட்டாயே!”

அவர் இவ்வாறு சொன்னவுடன், அந்த எலியை எனக்கே மூலதனமாகத் தரவேண்டுமென்று கேட்டேன். அவர் முதலில் ஆச்சரிய மடைந்தாராயினும், எலியை எடுத்துக்கொள்வதற்கு உத்தவளித்தார். உடனே நான் அதை எடுத்துப் பத்திரப் படுத்திக்கொண்டு வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன். எல்லோரும் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

வீட்டுக்கு வரும் வழியில் தானியக் கடையொன்றில் வளர்க்கப்படும் பூனியின் உணவுக்காக அந்த எலியைக் கொடுத்துவிட்டு அதற்கு விலையாகக் கொஞ்சம் கடலை வாங்கினேன். அதை அவித்தெடுத்துக்கொண்டு நகரத்தின் வெளியே ஒரு மர நிழலிற் போயிருந்தேன். அப்போது விறகு வெட்டிகள் இருவர் வெகு தூரத்திலிருந்து விறகுச் சடையுடன் அங்கு வந்தார்கள். அவர்களுக்கு அந்தக் கடலையைக் கொடுத்துத் தரகத்திற்குத் தண்ணீருக் கொடுத்தேன். இந்த உணவுக்குப் பதிலாக அவர்கள் இவ்விரண்டு விறகு துண்டுகள் போட்டுவிட்டுப் போனார்கள்.

அவற்றைக் கொண்டுபோய் விறகுக் கடையிற் கொடுத்துச் சில காசுகள் பெற்றேன். அந்தக் காசுக்கு மறுபடியும் கடலை வாங்கி அணித்து விறகு வெட்டிகளுக்கு விற்றேன். இவ்வாறு செய்து சில நாட்களிலேயே அந்த விறகு வெட்டிகளிடமிருந்த விறகு முழுவதையும் நானே வாங்கிவிட்டேன்.

நிலைமையை வானம் இருண்டது. இடி முழக்கத்துடன் இரண்டு நாட்கள் சோனாமரியாக அகாலமழை பெய்தது. இதனால் எதிர்பாராமல் பட்டணத்தில் விறகுப் பஞ்சம் ஏற்பட்டு விடவே, நான் கியாயமான நிலைக்கு என்னிடமிருந்த விறகை விற்று ஏராளமான பொருளைத் தேடினேன். உடனே செட்டியத்தெருவில் பெரிய கடையொன்று வாங்கி வியாபாரம் தொடங்கினேன். அப்போது நான் இந்த நிலைமையை அடைவதற்குக் காரணமாயிருந்த கதிரேசன் செட்டியாரையும் செத்த எலியையும் மறந்துவிடாமல், தங்கத்தால் ஓர் எலி செய்து செட்டியாரிடம் கொண்டுபோய்ச் சமர்ப்பித்து என் வரலாற்றையும் சொன்னேன். இதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்த அவர், தனது மகளை எனக்கு மணஞ்செய்து தந்தார். அதோ தெரிசிறதே, அது தான் நாங்கள் வாழும் மாடமாளிகை.

இப்போது சொல்வீர்களா, நான் சொன்னது பொய்யென்று?

விவாகம்

அராலி ஆங்கில பாடசாலை ஆசிரியர் பண்டிதர் வி. நவரத்தினம் அவர்களுக்கும் கத்தரோடை [F. M. S. Pensioner] ஸ்ரீமான் தம்பு அவர்களின் புத்திரி சேல்வ் நாகேஸ்வரி அம்மாளுக்கும் 27-3-46 புதன் கிழமை இரவு 8 மணிக்கு மணமகள் இல்லத்தில் திருமணம் நடைபெறும். அன்பர்கள் அனைவரும் அழைக்கப்படுகின்றனர்.

இரண்டு ஊர்வலங்கள்

‘சம்பந்தன்’

மிரணத்தோடு போராடித் துக் கொண்டுவந்து எழுப்பிப்
கொண்டிருந்த சமயத்திலும் விதி பார்த்தபொழுதோ.....!

அவளுடைய படுக்கையை அந்த
அரச மரத்தடியிலிருந்து மாற்றி
வைக்க விரும்பவில்லையென்றே
சொல்லவேண்டும். அவளுக்குப்
பக்கத்தில் ஸ்வாமி மட்டும் உட்
கார்த்திருந்தான். சற்றுத் தொலை
வில் ஒரு கிழவன் விழுந்து கிடந்
தான். மற்றவர்களை அங்கே காண
வில்லை. ஸ்வாமி அடிக்கொருதரம்
அவனைக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தான்.
ஒருவேளை பிரக்ஞையற்றுக் கிடக்
கும் அந்தப் பெண் திடீரென்று
எழுந்திருந்து பேசுவாள் என்று
எண்ணினன்போலும்!

இப்படி ஆகி விட்டு மென்று
அவன் கனவிலும் எண்ணியிருக்
கவில்லை. சாயந்தர மெல்லாம்
படுத்தபடியே கிடந்தாளேனும்
நன்றாகப் பேசினான். அப்படி
வெகு நேரமாக அவளோடு
பேசிக்கொண்டு இருந்து விட்டு
“இன்றைக்குக் கொஞ்சம் கஞ்சி
வைத்துக் கொடுக்கட்டுமா”
என்று கேட்டுக்கொண்டே எங்
கோ ஓடிப்போய், கொஞ்சம் அரி
சியும் கொண்டு வந்தான். அப்
பொழுதும் அயர்ந்து கிடப்பது
போலவே அவள் காணப்பட்
டாள். ஆனால் கஞ்சியை வைத்

விழுக்கம்போல அங்கே வந்து
விழுந்து கிடக்கும் மற்றப் பிச்
சைக்காரர்கள் எல்லோரும்
அன்று அந்த நகரத்துப் பிரபு
ஒருவருடைய பெண்ணின் கல்
யாண வைபவத்தைப் பார்க்கப்
போய்விட்டார்கள். எல்லா ஜனங்
களுக்குமே அது ஒரு ஆனந்த
மான சம்பவமாக இருக்கும்
போது, சாதாரணமான அந்த
ஏழைகளுடைய நிலை யைச்
சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆயிரக்
கணக்காக ரூபாய்களைச் செலவு
செய்து கொட்டகைகள் போட்டு
அலங்காரங்கள் செய்திருந்தார்
கள். வாத்தியக்காரரும் மற்றும்
வித்வான்களும் பல தேசங்களி
லிருந்து வரவழைக்கப்பட்டிருந்
தனர். நண்பர்களென்றும், பந்
தக்களென்றும் வந்து குவிந்த
கும்பலே பார்ப்பதற்கு அதிசய
மாக இருந்தது. இந்தக் காட்சி
களைப் பார்ப்பதைவிட்டு, இருள்
குழந்த அந்த மரத்தடியிலே
விழுந்து கிடக்க யார்தான் விரும்
புவார்கள்? அல்லாமலும், அவள்
சகமாகக் கிடந்ததை நேராகப்
பார்த்துவிட்டே அவர்கள் மாலை

யில் அங்கே ஓடிச் சென்றார்கள் ஆனால், ஸ்வாமியும் அந்தக் கிழவனும் அவனை விட்டுப்போக விரும்பவில்லை.

○

ஸ்வாமி கொஞ்ச நாட்களுக்குமுன்புதான் இந்தக் கூட்டத்தார்களோடு வந்து சேர்ந்தான். அதற்கு முன்பெல்லாம் உணவுக்காகத் தேசாந்தரஞ் செல்லும் பறவைகள்போல எங்கெங்கோ சுற்றி அலைந்துகொண்டிருந்தான். அப்பொழுது கிரந்தரமாகச் சில மாதங்களுக்கேனும் அவன் ஒரு இடத்தில் நிலைத்து இருந்ததில்லை. இங்கு வந்தபிறகே இயல்பான அவனுடைய பழக்கம் மாறியது. உயர்ந்த அந்தஸ்துக்களில் இருந்துகொண்டு வரமுதிற மனிதர்களை விட இந்தக் கூட்டத்தவர்களிடம் அமைந்திருந்த அற்புதமான இயல்புகளே அப்படி அவனை ஓட விடாமல் தடுத்து வைத்திருந்த தென்று சொல்லவேண்டும்.

காலிலே அவர்கள் அந்த இடத்தைவிட்டுத் தனித்தனியாக ஒவ்வொரு திசையால் போவார்கள். மலைக்காலமானதும் திரும்பிவந்து கூடுவார்கள். எல்லோரும் வந்து சேர்ந்ததும், 'இன்றைக்கு யாராவது வயிற்றுக்குக் கிடைக்காமல் வந்தீர்களா?' என்று விசாரித்து, வைத்திருக்கிறவர்கள் மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்து உதவுவார்கள். பிறகு எல்லோருமே சேர்ந்துகொண்டு தங்கள் துன்பங்களை மாந்து சிறு குழந்தைகள்போல விளையாடுவார்கள்; பாடுவார்கள். இந்தச் சமயங்களிலெல்

லாம் அவள் எல்லோருடைய கண்களின் முன்பும் நிற்பாள். அவளுடைய ஒவ்வொரு செய்கையும் மற்றவர்களை வசீகரித்து ஒரு புதுமையின் சுகத்தில் ஆழ்த்திவிடும். அவளுக்கு யாரிடமும் வித்தியாசம் பாராட்டி நடக்கவுந் தெரியாது, எல்லையற்ற இருட்கடலிலேதோன்றிய லட்சியதீபம் போலவும், பரந்த பாலைவனத்தின் நடுவிலே கிடந்த அமிர்தமயமான தடாகம்போலவும் அவர்களது ஆழ்ந்த துயர்நிலையில் அவன் ஒரு தன்னம்பிக்கையை உண்டுபண்ணிக் கொண்டிருந்தான். அதாவது, வாழ்விலே சிரித்துப் பழக்கமில்லாத அந்த ஏழைகளை அவளுடைய ஒவ்வொரு செய்கையும் தங்களை மறந்து ஆரவாரஞ் செய்யும்படி உற்சாகமுட்டிக் கொண்டிருந்தது சில சமயங்களிலே அவன் ஒரு 'தர்பாரி' நடத்தவதுண்டு. ஸ்வாமி முதன்முதல் அங்கே வந்த அன்றைக்கும் அது நடந்தது. எல்லோரும் அவனைச் சுற்றி உட்கார்த்தார்கள். அவளுடைய கண்கள் நாலா பக்கமும் ஒருமுறை சுற்றி வந்தன. புதிதாக அன்றைக்கே வந்து சேர்ந்த ஸ்வாமியைக் கண்டதும், "ஓகோ! நமது கூட்டத்துக்குள் உத்தரவில்லாமலே யாரோ ஒரு புதியவன் வந்து நுழைந்துவிட்டதாகத் தெரிகிறதே! உடனே அந்த மனிதனைப் பிடித்துவந்து என்முன்னால் நிறுத்துங்கள்" என்ற கட்டளை பிறந்தது. ஸ்வாமி சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு, 'நானே வந்து விடுகிறேன்' என்று சொல்லிய

படி அவளுக்கு முன்னால் வந்து கின்றான்.

“வேண்டுமானால் உத்தரவில் வாமல் வந்து புகுந்த குற்றத்தை மன்னிக்கிறோம். ஆனால், மன்னிக்க முடியாத வேறொரு குற்ற முண்டு!”

“புதியவனாலும் கட்டளைப் படி நடக்க உத்தரவை எதிர்பார்க்கிறேன்.”

“நமது கூட்டத்துள் நுழைகிற எந்த ஆசாமியும் குறைந்த பட்சம் இரண்டு மூன்று கிழிசலில்லாத உடையை உடுத்திருக்கலாகாது. நீ அதற்கு மாறாக நடந்துவிட்டாய் அல்லவா? ஏன், நீங்களே சொல்லுங்கள், தண்டிக்காமல் விடலாமா?”

“விட முடியாது; விட முடியாது!” என்று ஏக காலத்தில் பல குரல்கள் எழுந்து கேட்டன. அவ்வளவில் அவன், “உங்களுடைய சட்டம் தெரியாமல் இந்த அபராதத்தைச் செய்து விட்டேன். இதோ நானாகவே சுழித்துவிடுகிறேனே” என்று சொல்லிப்படி சுழிப்பதற்குத் துணியைப் பிடித்தான். உடனே, “மன்னித்துக் கொண்டோம்; இனிமேல் இவ்விதமான பிழைகள் வராமற் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்று தீர்ப்புக் கூறப்பட்டது.

அதோடு அன்றைய நியாய சபை கலைந்துவிட்டது. பிறகும் வெகு நேரம்வரை பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு, ஒவ்வொருவராக அச்சங்கே விழுந்து தூங்கிவிட்டார்கள். ஸ்வாமி மட்டும் ஒரு புறத்திலே கிடந்து யோசித்துக்

கொண்டிருந்தான். அவனுடைய உள்ளத்தில் என்றைக்குமே கண்டிராத ஒரு இன்ப வெள்ளம் கரைபுரண்டோடிக்கொண்டிருந்தது. அதனால் அன்று வெகு நேரத்தின் பிறகே அவனுக்கு நித்திரையும் வந்தது. தினமும்

அவர்களுடைய வாழ்வு இப்படியே இருந்ததால், நாளைக்கு என்ற விசாரம் யாரிடமும் இருந்ததில்லை. உணவு கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும் ஒரே மாதிரியே சலனமற்ற நிலையிற் காணப்பட்டார்கள். எந்த நிலையிலும் தங்களைத் தேற்றிக்கொள்ளக் கூடிய ஒரு வீரம், அவர்களது பிறப்புரிமைபானது என்று கூடச் சொல்லலாம். எல்லோராலும் ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்டபோதிலும், அவர்களிடம் தன்னம்பிக்கை யிருந்தது. மானமற்ற ஈனப் பிச்சைத் தொழிலையே செய்தாலும், அவர்களே அந்த மானத்தின் உயிர்நிலையாக இருந்தார்கள் எனலாம். வாழ்க்கையின் சுகங்களைக் கனவிலும் காணாமல் தன்பச் சமுஸ்களில் அடிபுண்டும், நிமிர்ந்து நிற்கும் அவர்களைப்போன்ற மனிதரது மூச்சி லிருந்தே புது யுகத்தின் உயிர் தோன்றப் போகிறதல்லவா?

இந்த இடத்தில் ஏற்பட்ட கூட்டுறவை ஸ்வாமி தனக்குக் கிடைத்த ஒரு பாக்கியமாகவே கருதினான். மற்றவர்களைவிட அவனுக்கு உயர்ந்த ஒரு அந்தஸ்து கிடைத்தது. அதுவும் அவருடைய கடைச்சத்தினாலேயே

கிடைத்ததென்று சொல்லவேண்டும். வாழ்க்கை என்னும் முள் சிறைந்த பாதையிலே காலமெல்லாம் நடந்ததில் சளிப்படைந்த அவனுக்கு அவன் ஒரு மருந்தாகவே விளங்கினான். ஒருநாள் அவர்களது சம்பாஷணைக்குள் இந்தப் பிச்சையெடுக்கிற தொழிலைப்பற்றிய பேச்சும் வந்தது. அப்போது அவள் தன் மனத்தில் வெகு காலமாக வேருன்றியிருந்த இந்த அபிப்பிராயத்தையும் சொன்னாள்:

“வெட்கமின்றி எல்லோரிடமும் யாசிக்கிறோம். வயிற்றுக் கொடுமையினாலேயே கேட்கிறார்கள் என்று எண்ணாமல் ஜனங்களும் வாய்க்கு வந்தபடி திட்டுகிறார்கள். கடவுள் தந்த உடம்பு இருக்கும்போதாவது வேலை செய்து இந்த வயிற்றை நிரப்பக் கூடாதா என்று அடிக்கடி தோன்றுகிறது”.

சிறிது நேரம்வரை சம்மா இருந்துவிட்டே அவன் பதில் சொன்னான்.

“நீ சொன்னதைப்பற்றித்தான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். உண்மையில் அது நல்லதுதான். ஆனால்..... எல்லோருக்கும் வேலை கிடைப்பது, பிறகு வேலைக்குக் கூலி கிடைப்பது — இவையெல்லாம் எனக்குப் பெரிய பிரச்சினைகளாகவே தோன்றுகின்றன.”

அவன் இதைக் கேட்டதும் ஒரு மாதிரிச் சிரித்துக்கொண்டு “நீங்களும் ஒரு பெரிய கோழை என்றே சொல்வேன்; ஆனால், உங்களைப் பார்க்கும்போது அப்

படிச் சொல்ல முடியவில்லை” என்றார்.

“அனுபவமில்லாத ஒரு பெண் சொல்லக்கூடியதைத்தான் நீயும் சொல்லுகிறாய்”

“என்ன? உலகத்தில் வேலை கிடைப்பதென்பது பெரிய பிரச்சினையா? நன்றாகச் செய்கிறவர்களை எல்லோருமே வரவேற்கத்தயாராக இருக்கிறார்கள்.”

“சரி; நான் இன்றையிலிருந்து அப்படியே செய்கிறேன். ஆனால் நீ.....”

“நானும் அப்படித்தான் செய்வேன்.”

“அதற்கு நான் சம்மதிக்க மாட்டேன்.”

“அப்படியானால் நான் நெடுகிலுமே பிச்சைதான் எடுக்க வேண்டுமாக்கும்?”

“எனக்குக் கிடைப்பதில் ஒரு பகுதியைக் கொடுக்கிறேனே!”

அவனைப்பற்றி நன்றாகத்தெரிந்திருந்தும், இதைக் கேட்டவுடன் கொஞ்சம் யோசித்துவிட்டே,

“என்ன?” என்று கேட்டான்.

“நான் வெகு காலமாகக் கூலி வேலை செய்து சீவித்த ஒருவன் என்பதை நீ ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். முதலாளிகள் என்று இருக்கிறவர்கள், ஓயாமல் வேலை வாங்கிக்கொண்டும், அதற்குரிய சம்பளத்தைக் கொடுப்பார்களா? மனிதனிடம் கியாயப்படி கொடுக்கிற மனமிருந்தால் ஒரு வணிக கோடும்வரையை வந்திருக்க முடியாது. பத்து ரூபா செலவு செய்யவேண்டிய ஒரு வேலையை, பத்துப் பணத்தோடு செய்கிற ஒருவனையே ஒவ்வொரு

மனிதனும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறானென்பதை நீ அறிவாயா? அந்தக் காலத்தில் வேலை செய்து செய்து எலும்பாகிச் சாகிற நிலைக்கு வந்துவிட்டேன். பிறகு, வேலை செய்யவும் முடியாதுபோய் விடவே இந்தப் பிச்சையெடுக்கிற தொழிலிலிறங்கினேன். என்னுடைய இந்த அனுபவத்தைச் சொன்னே 'நீ செய்ய வேண்டாம்' என்று தடுத்தேன். உன்னாலும் அப்படிப் பாடுபட முடியாது."

"எப்படியிருந்தாலும், ஒவ்வொருவரும் தங்கள் வயிற்றுக்குத் தாங்கள் தானே பாடுபட்டுத் தீர வேண்டும்?"

"உண்மைதான்; ஆனால், ஒரு குழந்தை தன் சாப்பாட்டுக்குச் சம்பாதித்தே யாக வேண்டுமென்று, அதன் தாய் — எவ்வளவு ஏழையானாலும் — விரும்புவாளா?"

அவளுக்கு இந்த வார்த்தைகள் ஒருவித இன்பக் கலந்த மயக்கதையே உண்டுபண்ணின. ஆயினும், சாதாரணமாகப் பதில் சொன்னாள்.

"தானே பாடுபட்டுக் கொடுக்கும் பருவம் வந்தபிறகும், வாழ்க்கையிலே அடிபட்டுச் சேர்ந்து போன ஒரு தாயிடம் எதிர்பார்ப்பது எந்தப் பிள்ளைக்கும் ஏற்றதல்ல. அல்லாமலும், தன் குழந்தைக்கு சம்பாதிக்கத் தக்க பருவம் வந்த பிறகும், அடைத்து வைக்கிற ஒவ்வொரு தாயும் தன் குழந்தைக்கே பெரிய தீயைச் செய்தவளாகிறாள்."

"நியாயம் வேறு; தாயினுடைய உள்ளம் வேறு. அது சட்டங்களுக்குள் கட்டுப்படக்கூடியதில்லை."

மேலே அவளால் ஒன்றுமே பேச முடியவில்லை. உண்மையான அன்புகணிந்த அவனது முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்ட சும்மா இருப்பதிலே கூட அவள் ஆனந்தமடைந்தாள். இதுவரை காணாத ஒன்றைக் கண்டதுபோல அவளுடைய உள்ளம் உள்ளே குமுறிக்கொண்டிருந்தது. பாவம் அவளுக்குத் தன் தாயின் அன்பு கூட இப்படித்தான் இருக்குமென்று தெரியாது. அகனாலே தான் புதிதாகக் கிடைத்த இந்த இனிமை அவளுக்கு அமிர்த மயமாகவே தெரிந்தது. அவனும் உள்ளபடி ஒரு தாயின் ஸ்தானத்திலிருந்து கொண்டே தன் உள்ளத்தைக் காட்டினான். ஆயினும் அது இன்ன பாதையிலேதான் ஓடி வருகிறதென்று அவளால் சிதானிக்க முடியவில்லை.

இயற்கையிலே தள்ளிவிடையாட்டு சிறுவர்கள் போன்ற அவளுடைய சபாவம் நாளடைவில் அடங்கிவிட, ஒருவித அமைதியான நிலை தானாகவே தோன்றி நிலைத்துவிட்டது. அவளிடத்துத் தோன்றிய இந்த மாறுதல் மற்றவர்களுக்குக்கூட ஆச்சரியத்தையே உண்டுபண்ணியது. அந்தக் கிழவன்மட்டும் "ஆம்மா, நீ அவனோடு சுகமாக வாழ்வதைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் நான் சாக வேண்டும்" என்று அடிக்கடி

வெளியாகத் திறந்து சொல்லு வான், முதலில் “தாத்தா! உனக் குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்ட தா?” என்று கேட்டவள், வர வரச் சிரித்து மௌனமானாள். நியாயமின்றி மற்றவர்கள் இப்படி நினைக்கின்றார்கள். என்பது தெரிந் திருந்தும், அதை வரவேற்பதற் குத் தயாராகவே அவளுடைய நெஞ்சு திருந்திவிட்டது. ஆனால் .....? காலக்காற்று திடீரென்று வேறு திசை நோக்கிச் சுழன் றடிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. ஒரு காரணமும்ன்றி அவளுக்கு ஏதோ ஒன்று சொல்ல முடி யாதபடி வந்துவிட்டது. இத்தனை நாளும் வெயிலென்றும் மழை யென்றும் பராமல் அலைந்தபோ து கூட வராத அந்த வரத்து, ஒரு வன் பக்குவஞ் செய்ய வந்த பிறகே எங்கிருந்தோ ஓடிவந்து பிடித்துக்கொண்டது. ஏன், சாயந்தரம் அவன் அரிசிக்காகப் போகும்வரைக்கும் செளக்கியமா கத்தானே யிருந்தான்! படுத்தபடி கிடந்தபோதிலும் வேடிக்கையா கப் பேசினான்; சிரித்தான். ‘கஞ்சி வைத்துத் தாட்டுமா’ என்று கேட்டபோது, “இந்த நேரத்தில் எங்கே அரிசி கிடைக்கப்போ கிறது” என்று அவனுக்காகத் தன் அதுகாபத்தைக்கூடத் தெரி வித்தாளே! இப்போதோ.....

○
பிரக்ஞையற்றுக் கிடக்கும் அந்தப் பேதையின் தலையைக் தன் மடியிடு வைத்தபடியே அவ னும் உணர்ச்சியற்ற நிலையிலே உட்கார்ந்திருந்தான். அப்பொ

முதுதான் ஒவ்வொருவராக வர் களது கூட்டத்தவர்கள் எல்லா ரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். வெளி யில் நிறைந்திருந்த இருளின் எதிரொலிபோல் எல்லோருடை ய இதயங்களும் பயங்கரமாக இருண்டு கிடந்தன. ஆனால், அந்த இருளின் கோரமான சிரிப் புப்போலவே தூரத்திலே வந்து கொண்டிருந்த கல்யாண ஊர் வலத்தில் தீபங்கள் பிரகாசித்தன. வாத்தியங்களின் ஒசையும் சனங் களின் ஆரவாரமும் ஒன்றுகி, விதி தூரத்தில் நின்றுகொண்டு தன் வாயைத் திறந்து ஊனையிடு வதுபோலவே கேட்டது.

மூச்சு நின்றபிறகும் அவளுடைய உடலைத் தன்மடியிலிருந்து இறக்கி வைக்க விரும்பாதவன் போலவே ஸ்வாமி விறைத்துப் போயிருந்தான். அவனுடைய கண்களிலிருந்து ஆளுக ஒழுங்கிய நீர் உயிரற்ற அவன் முகத்தின் வழியாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

கல்யாண ஊர்வலம் அந்த மரத்தடிக்குச் சற்றுச் தொலைவில் வந்ததும், திடீரென்று ஒரு பர பரப்பு உண்டாகிவிட்டது. எல் லோரும் நின்று ஒருவரோடொ ருவர் ஏதோ பேசிக்கொண்டார் கள். பிறகு ஒரேயொரு மனிதன் மட்டும் அந்த இடத்தை நோக்கி வந்தான். அவனுடைய உடம்பு ஆத்திரத்தினால் ஆடிக்கொண் டிருந்தது, அந்த மங்கிய மர நிழ லிலேகூடத் தெரிந்தது. வார்த் தைகளும் துடித்துக்கொண்டே வெளி வந்தன; ஆனால், எட்டி நின்று பேசினான்.

‘யர்ரெடர் அங்கே’ ஊர்வலம் நடந்தான். அவனைச் சீக்கர்ந்த வருவது தெரியவில்லையா? எப் மற்றவர்களும் ஒருவரின் ஒருவ படித் தெரியும்! எந்த நாயின் ராக அவனைத் தொடர்ந்து நடந பிணத்தை வைத்துக்கொண்டு தார்கள்.

வழியிலே அபசகுனம்மாதிரி நிற அந்த உயர்வான மனித ஜாத கிறீர்கள்? எல்லோருக்கும் அந யின் ஆடம்பரமான கல்யாண தக் கதி வரமுன் இழுத்துக் ஊர்வலம் நகரத் தொடங்கிய கொண்டு ஓடிப் போகிறீர்களா போது, அவர்களால் ஒதுக்கித் அல்லது.....” தள்ளப்பட்ட அந்த ஏழை மனி

ஸ்வாமி அப்படி இரைந்து தர்களின் அபசகுனமான மரண கொண்டுின்ற அந்த மிருகத்தின் ஊர்வலமும் இருளோடு ஐக்கியப் பக்கமாக ஒருமுறை திரும்பிப் பட்டு மறைந்துவிட்டது.

பார்த்துவிட்டுத் தன் உயிரினு ஒருவேளை ந வயது கத் தைச் மீனிய அவளது உடலைத் தூக்கிக் சிருஷ்டிக்க எண்ணிய விதியின் தோள்மீது வைத்துக்கொண்டு ஆரம்ப ஊர்வலங்களாகவும் ஏதோ ஒரு திசையை நோக்கி இவை இருக்கலாமல்லவா?

வரப்பெற்றோம்.

பாரதி: மாத வெளியீடு. கூட்டாசிரியர்கள். கே. ராமநாதன், கே. கணேஸ். காரியாலயம்: ‘விஷாத’ ரெட்னி பிளேஸ், கொட்டா ரேட், கொழும்பு.

மறுமலர்ச்சி

அடுத்த இதழில்

மாத வெளியீடு.

எழுதுகிறார்கள்:

வருட சந்தா ரூபா 3.50

தனிப் பிரதி சதம் 30

எல்லா இடங்களிலும்
எஜன்கேள் தேவை.
மனேஜர்,

பி. கோதண்டராமன் M. A.

அ. வி. மயில்வாகனன் B. A.

க. இ. சரவண முத்த

‘மஹாசனி’

மறுமலர்ச்சி,

‘இலங்கையர்கோன்’

288, ஆஸ்பத்திரி ரோட்,

யாழ்ப்பாணம்.

வரதர்

நண்டின் வாழ்க்கை நலம்

● பொ. கிருஷ்ணன்.

மனிதன் மண்ணைக்கொண்டு உலகப்பரப்பு முழுவதையுமே தன் ஆட்சிக்குட்படுத்த விரும்புகின்றான். அதன்மேலும் சந்திர செவ்வாய் மண்டலங்களிலும் தன் ஆணையைச் செலுத்த அவரவுறுகிறான். வெற்றிகொண்ட வல்லரசுகளின் கீழ்ச் சிற்றரசுகள் அடங்கி ஒடுங்குகின்றன.

போர் தொடங்கும்போதும் முடியும்போதும் சதந்திரம் சதந்திரம் எனப் பேரிரைச்சலிட்டு எத்தனையோ சாசனங்களை மனிதன் ஆக்குகிறான். பாவம்! அவையெல்லாம் மரண சாசனங்களாகுகின்றன. 'கீர்மேல் எழுத்திற்கு நேர்' என்ற அருமை வாக்கியத்துக்குசந்த உதாரணங்களாக இச் சாசனங்கள் விளங்குகின்றன.

நல்ல உணவு உண்டு மனிதனுக்கு வருடங்கள் பலவாகின்றன. இதற்கிடையே மீண்டும் அணுக்குண்டை நம்மேற் போடுவதுபோல் அரசியல் மேதாவிகள், 'கொடும் பஞ்சம் நம்மிடங் கடுகி வருகிறது' என வச்சரிக்கை செய்கிறார்கள். உலகிலே அமைதியில்லை. சஞ்சலமே உலக சபாவமாய்விட்டது.

போரின் குமுறலும் பசியின் அலறலும் ஏற்படுத்தும் பல பொல்லாக் கிலேசங்களைச் சிறிதுநேரம் மறக்க ஒரு புலவர் தீட்டிக் காட்டும் புத்துலகிற்குச் சற்றே செல்வோம். புலவர் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் காட்டிய உலகிடை எல்லா நலங்களும் பொலிகின்றன.

இயற்கையன்னையின் மடித்தலத்தே ஜீவராசிகள் உலாவி எவ்வித குறைவுமின்றித் தீங்கொழிந்து நிறைவுடன் உறைகின்றன. அந்தப் பழங்காலத்தே மனித தேவைகள் மிக அற்பம். இயற்கை வளங்கொழிக்கும் தோட்டப் பாகமொன்றில் இரு நண்டுகள் நடாத்தும் இல்லறச் சிறப்பைப் புலவர் தாமுங் கண்டு ஆனந்தித்து நமக்குங் காட்டுகிறார். கீர்வனம் நிரம்பியுள்ள தோட்டப் பாகத்தின் எல்லையிற் பச்சிலைகள் செறிந்து பல பலாமரங்கள் வளருகின்றன. பலா வரிசை ஒரே இலைக் காடாகக் காட்சியளிக்கிறது. அத்தகைய பலாக்களைப் புலவர் 'அள்ளிலைப்பலா' (செறிந்த இலையுடைய பலா) என நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார். அவற்றின் கணிகள் நெகிழ்ந்து சுளைகள் தேனொழுக நிலத்தில் வீழ்கின்றன. பலாவையடுத்து மரகதக் தகடுபோன்ற இலைகளையுடைய வாழைகள் ஒங்கி வளருகின்றன. குலையிலேயே பழுக்

துக் கனிந்து விழும் அவற்றின் கனிச் சுவையுடன் தமிழ்ச் சுவையையும் சேர்த்துப் புலவர் 'கனிந்துவீழ் வாழையின் பழன்' என எழுது மணக்கண்முன் காட்டுகிறார். மனிதவர்க்கத்தின் தேவைக்கு மிகுதிய அவிருவகைப் பழங்கனையும் நிலத்திற் கண்ட ஆண் நண்டு ஆனந்தம் அடைகிறது. எத்தகைய உணவு கொள்ளினும் வெறுப்புறும் நிறை கர்ப்பந் தாங்கியுள்ள தனது பெடைக்கு அவற்றை உணவாக்க மிகுந்த பிரயாசத் தோடு கொண்டு செல்லுகிறது ஆண் நண்டு. வாழ்க்கைச் சுவையை நன்குணர்ந்து அனுபவிக்கும் பேறுபெற்ற அப் புள்ளி நண்டினை 'வாழ் ஆவன்' என அடை கொடுத்து அழைக்கிறார் புலவர்பெருமான். புள்ளி யோடு சுடிய உடலையுடைய இந்த நண்டு, வரியமைந்த மேனியையுடைய பெடையை நினைந்தபடியே விரைந்து செல்கிறது. அதன் இல்லக்கிழத்தி வாழும் பொர்தினை நமது புலவர் பெருமாள்கையாக்கிக் காட்டுகிறார். பளிங்குக் கல் பதித்த தளத்தினையுடைய மாளிகைக்கு எவ்விதத்திலும் தாழாதது அப் பொந்த. அதன் தளத்திற்குத்தான் அத்தகைய பளபளப் புழ அழுத்தழும் எங்கிருந்து வந்தன என அதிசயிக்கிறோம். வெண் ணிறச் சங்கும் அழுத்தமான ஆமையோடுமே அத் தளம் அங்குணம் தோற்ற மளிர்க்கக் காரணமாயிருக்கின்றன. ஆண் நண்டு இங்குணம் மாளிகைத் தளம் அமைத்ததோடு திருப்தியுறவில்லை. தன் மனைவி வெளிப்புறத்தே வந்து உலாவும்போது கரடுமுரடான நிலப்பாகத்திலே நடக்க நேர்வதை விரும்பாத நாயகன், தன் அன்பு மிகுதியாலே தரையெலாம் மெத்தை பரப்புகின்றான். மனைவியின் உடல் குலுங்கின் அது அவளுக்கு எத்துணை துன்பம் கொடுக்கும்! அதன் வயிற்றுட் கிடக்கும் சிசுவிற்குத்தான் அது எவ்வளவு தொந்தரவாகும்! இந்த எண்ணத்தால் அந்த ஆண் நண்டு படர் கொழிகள் சுற்ற மெல்லிதழ்ப் பூக்களை நறுக்கி வழிவழியே வீழ்த்தி நிலத்தினை மெத்தை பதித்த தளமாக்கி, நாயகி மெல்லென உலாப்போதற்கு உகந்ததாக்குகிறது.

இயற்கை நயத்தோடு இவ்வாழ்க்கை நலமும் கலந்திலங்கும் நாட்டுக் காட்சியைத் திருத்தக்க தேவர் சுவையிக்க சொற்களாலமைத்து இவ்வாறு காட்டுகிறார்:—

“ஆள்விலைப் பலவி னளிந்துவீழ் சுளையுங் கனிந்துவீழ் வசழையின் பழனும் புள்ளிவா ழலவன் பொறிவரிக் கமஞ்சுன் ளெண்டினுக் குய்த்துநோய்
 தணிப்பான்
 பள்ளிவாய் நந்து மாமையும் பணித்துப் பன்மலர் வழிபடக் குறைக்கும்
 வெள்ளநீர்ப் படப்பை விதையம்வந் தடைந்தே வேந்தனுக் குணர்த்தமுன்
 விடுத்தார்”

‘மறுமலர்ச்சி’யில் உள்ள கதை கட்டுரைகளிற் காணப்படும் பெயர் கள் ஏதாவது சிலும்போலத் தோன்றுகிறதா? — ஓ, அது நவறு! அவை யெல்லாம் நமது கதாசிரியர்களின் கிறமையான கற்பனைகள் தான்.

புதிய

இலக்கிய வெளியீடுகள்.

	ரூ. ச.		ரூ. ச.
கதைக் கோவை		பல்லவ மகேந்திர வர்மன்	1.25
தொகுதி II.	7.00	மல்லிகை மாலை	2.50
கதைக் கோவை		உரிமையும் கடமையும்	2.00
தொகுதி III.	7.50	காட்டுர் ராமு	2.00
கதைக் கோவை		நீலமணி	2.50
தொகுதி IV.	10.50	சந்தனக் காவடி	2.00
பயல் - 'தாகூர்'	5.00	வாடா விளக்கு	2.00
இரு துருவங்கள் - 'காண்டேகர்'	5.50	குழந்தையின் மனம்	2.00
எரி கட்சத்திரம் - 'காண்டேகர்'	4.00	பின்னை வரம்	2.00
என் சரித்திரம்		தேவகி	2.00
- மகாத்மா காந்தி	3.50	தோட்டியை மணந்த	
எஸ். வி. வி. எழுதியவை		அரச குமாரி	2.00
ஸம்பத்து	4.00	தாசிப் பெண்	1.75
உல்லாச வேலை	3.50	மீராபாய்	1.00
வஸந்தன்	2.00	மீராபாய் [காடகம்]	1.25
புதுமாட்டுப் பெண்	1.15	ஜான்ஸ் ராணி-லக்ஷ்மீபாய்	30
		இளமைப் பருவம்	1.50
		சதுரங்கம்	1.75
தேவி செளது ராணி		கல்லின் வேட்கை	2.00
'பங்கிம் சந்திரர்'	2.00	தாவரங்களின் இல்லறம்	
தேவதாஸ் 'சரத் சந்திரர்'	2.50	--'ராஜாஜி'	1.50
ஆழல்யன் - சரத் சந்திரர்	1.25	சிகு பாலனம் - 'ராஜாஜி'	50
கங்கை கொண்ட சோழன்	1.50	பாராயணத் திருப்புகழ்	25

இலங்கையில் விற்பனை உரிமையாளர்கள்:

S. S. சண்முகநாதன் அன் சன்ஸ்,

வண்ணார்பண்ணை

...

யாழ்ப்பாணம்.

Published for The Tamil Literary Renaissance Society, Jaffna.